

der overtager Landejendomme eller andre Ejendomme, længe paa Grund af de lave Kurser paa Kreditforeningsobligationer vil være et meget stærkt Begær efter Laan i Pengeinstitutter. Dette — som man kan forudsætte —, at de mange Kreditforeningsobligationer, som vi har liggende i Udlandet, i den kommende Tid, naar Børsen er aabnet og Pengeforholdene i det hele paa ny bliver nogenlunde normale, i stort Tal vil vende tilbage til Landet og som Følge deraf dels trykke Kurserne og dels gøre Afsætningen af nye Kreditforeningsobligationer i aabne Serier vanskeligere, vil medføre, at der hos dem, der skal søge Prioritetslaan, hvad enten det er i Købstad- eller Landejendomme, bliver en stedse større Trang til at optage Laan i Pengeinstitutterne, og det vilde da være overordentlig uheldigt, om saadanne laansøgende skulde være henviste til Bankerne for at faa Laan, for saa vidt Bankerne ikke var nødte til at udlaane de Midler, der er anbragte i dem som Sparemidler, nøjagtig paa de samme Vilkaar og efter samme Regler, som gælder for Sparekasser. Altsaa, ved Siden af den almindelige Synsmaade — at naar man af Hensyn til Sparerne finder det nødvendigt at fastsætte visse Regler for, hvordan Sparekasserne skal anbringe de Sparemidler, de modtager, bør det samme gælde for de i Bankforetagender indskudte Sparemidler —, er der for Tiden yderligere det Hensyn at tage, at der sikkert for dem, der skal optage Laan i fast Ejendom, i overordentlig høj Grad vil blive Brug for at kunne faa Laan hos Pengeinstitutter, og da bør det ikke være vanskeligere end højst nødvendigt at faa disse Laan, og navnlig bør man, hvis man da ikke vil forbeholde Sparekasserne alene at tage mod Sparemidler, gøre, hvad man kan, for, at de i Bankerne anbragte Sparemidler udlaanes mod Prioritet i fast Ejendom paa samme Maade, som Tilfældet er for Sparekassernes Vedkommende.

Dette er den til Grund liggende Betragtning hos det Mindretal, der har stillet de af mig nævnte Ændringsforslag, der, som sagt, i Korthed gaar ud paa at fastsætte de samme Regler for Anbringelsen af de i Banker indsatte Sparemidler, som gælder for Sparekasserne.

Jeg skal slutte med at sige, at naar jeg og, saa vidt jeg har forstaaet det, ikke faa af det Mindretals Medlemmer, paa hvis Vegne jeg taler, har kunnet slutte os til det af Ordføreren omtalte Ændringsforslag, der gaar ud paa at fastsætte en Slags minimal Indlaansrente, og er gaaet

med til, at denne Ændring indføjes baade i Bank- og i Sparekasseloven, har vi dermed erkendt, at de paa Bog anbragte Midler — og det er dem, her er Tale om —, hvad enten det er i en Bank eller i en Sparekasse, i Virkeligheden er Sparemidler. Man siger: Medens vi ikke blander os i, hvor meget Bankerne maa tage i Rente af de øvrige Kapitaler, som glider ind og ud af dem, vil vi, for saa vidt angaar de Midler, som man kan gaa ud fra er Sparemidler, fastslaa, at hvad enten de anbringes i Banker eller i Sparekasser, skal det ikke være tilladt at give mere i Rente af dem, end hvis den paagældende selv anbragte dem paa den Maade, som f. Eks. i Frankrig er den almindelige Anbringelsesmaade for Sparemidler, nemlig købte Kreditforeningsobligationer for dem. Jeg synes, at dette bevirker, at man med Rette kan forlange, at Bankerne, naar de tager mod Indskud paa Kontrabog, skal anbringe de Beløb, de paa den Maade faar, paa samme Maade som Sparekasserne. Man har stillet Banker og Sparekasser med Hensyn til Indskud paa Kontrabog fuldstændig lige. De faar begge Stempelfrihed paa Kontrabøger, og de maa tage den samme Rente — og ikke mere end denne Rente —, og Renten er tilmed sat i Forhold til, hvad de paagældende vilde kunne faa, hvis de købte Kreditforeningsobligationer. Det er i Virkeligheden et Udtryk for, at de paa Kontrabog indsatte Midler vil være at betragte som Sparemidler, og saa maa selvfølgelig, siger vi, de samme Regler gælde, hvad enten disse Sparemidler er anbragte i en Bank eller i en Sparekasse.

Jeg vil meget anbefale det her omtalte Ændringsforslag. Jeg finder ikke Anledning til at udtale mig om de øvrige Ændringsforslag, hvortil jeg er Medforslagsstiller. Dels har Ordføreren omtalt dem deraf, som er Flertalsforslag, dels vil en Kollega af mig, der hører til Mindretallet, omtale den Del af dem, som hører til Sparekasselovforslaget. Jeg indskrænker mig derfor, som sagt, til at anbefale det omtalte Ændringsforslag, der for mig er det vigtigste — det skal jeg gerne indrømme —, det, som gaar ud paa saa vidt gørligt at trække Skel mellem Sparekasservirksomhed og Bankvirksomhed.

Moesgaard-Kjeldsen: Til det Mindretal, paa hvis Vegne det ærede Medlem for Verninge-Kredsen (Jensen-Sønderup) nys har talt, hører ogsaa det ærede Medlem for Kellerup-Kredsen (P. E. Hansen) og